

THE SON

A man in a dark, knee-length coat stands on a cobblestone street, looking towards a shop window. The sun is setting in the background, casting a warm glow over the scene. The man's reflection is visible in the shop window, which is framed by dark wood. The street is lined with stone buildings, and the overall atmosphere is contemplative and dramatic.

FERDINANDO FREGA

MWANA

THE FAMILY · 13

Baba ambaye maneno yake matatu yalitoshia — na ile asubuhi, miaka mingi baada ya mazishi, mwanawe aliposikia utulivu uleule ukitoka kinywani mwake mwenyewe.

Gillettenarrative inakukaribisha. Bado hujui una bahati kiasi gani — unakaribia kupokea kitu, na hakuna aliyekuomba chochote kama malipo. Sasa unaingia ndani ya ulimwengu wangu, karibu kiasi cha kuugusa wembe. Lakini mimi siuzi nyembe. Huo ni wa mama yangu peke yake. Haya yakiisha, hutakuwa yuleyule. Utakuwa tayari unatafuta kinachofuata. Kwa sasa, anzia hapa. Chukua muda wako.

Nilizaliwa na mama yangu na, kama mwana, nina uwezekano mkubwa wa kufanana naye. Angalau hivyo ndivyo maandiko ya kitabibu yanavyopendekeza, na kwa mara moja sioni sababu ya kupinga.

Lakini zaidi ya sura za mwili, kuna kitu kingine. Kitu kinachokuja baadaye. Kinajifunua kadiri miaka inavyopita, katika alama zinazobaki, katika kile tulicho kweli badala ya kile ambacho wengine hudai kuwa.

Utambulisho unaweza kuanza na kipengele X, lakini hakuna anayejua kwa kweli wapi vinasaba vinaishia na wapi utu unaanzia. DNA inaeleza mwili. Maisha yanaeleza yaliyobaki.

Watu husema akili hutoka kwa mama. Ni kweli. Lakini tabia hairithiwi kwa kanuni. Hujitokeza kupitia ishara, mazoea, maamuzi, na ukimya. Maadili, hulka, mtindo, uwepo. Usanifu usioonekana wa binadamu.

Na mapema au baadaye mtu husema: “Yuko kama baba yake kabisa.” Inaonekana kwa kila mtu. Inaeleweka na wachache sana.

Hakuna mwana aliye baba yake kikamilifu. Hakuna binti aliye mama yake kikamilifu. Sote tuko katika mchezo mkubwa zaidi ambapo mambo ya kushangaza hayaachi kutokea. Na bado, kwa upande wangu, jibu la mwisho lilionekana rahisi. Yote yalitoka kwa baba.

Mwanamume yule maridadi hakuwahi kupaza sauti yake. Alipozungumza, ilisikika karibu kama wimbo, mchanganyiko wa ajabu wa Kiitaliano, Kifaransa, na Kihispania uliobeba maneno machache tu. Maneno matatu mara nyingi yalitoshwa. “Mimi niko hapa.”

Kwa miaka mingi tuliyachukulia kuwa ya kawaida. Kisha siku moja lisilowezekana likafika. Na akiwa amesimama mbele ya lisilowezekana, alitabasamu na kusema: “Unalipa dola moja tu.”

Wakati huo tulielewa yeye alikuwa nani hasa. Alikuwa baba yangu.

Lakini huo haukuwa ufunuo halisi. Ufunuo halisi ulikuja miaka mingi baadaye. Asubuhi moja nilijisikia nikijibu hali ngumu kwa utulivu uleule. Ukimya uleule kabla ya kuzungumza. Tabasamu lilelile kabla ya kuamua. Na kwa muda nilihisi kana kwamba ameingia chumbani. Kisha nikatambua kwamba hakuwa ameingia hata kidogo. Hakuwahi kuondoka.

Kilibaki nini? Uso unaojulikana. Sauti yenye mlio tofauti. Haiba ambayo bado inavuma katika muda. Kwa sababu katika kila kipande cha muziki, sauti si kitu muhimu zaidi. Mlio ndio muhimu. Mlio unaodumu. Mlio unaobeba roho.

Na huo ndio ulikuwa mshangao wa mwisho. Nilikuwa nimetumia maisha yangu kumtafuta baba yangu katika kumbukumbu zangu.

Ila tu kugundua kwamba muda wote alikuwa akiishi ndani ya maamuzi yangu.

Alikuwa baba yangu tu. Na kwa namna fulani, bado ndiye.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂